

ALTI KERE, DERKEN IŞIKLAR...

1

“Sana bir şey göstereceğim.”

Sıcak bir ağustos akşamıydı. Pencerenin dışındaki ağaçlar ıslık çalıyor, hışırdıyordu. Yapraklar ve dallar taş avluda rüzgârın peşi sıra oraya buraya savruluyordu. Son dördün evresindeki ay, Midlands’in üzerinde asılı duran buluttan örtüdeki deliklerin arasından parlıyordu.

Heather, Luke’un yatak odasının camının önünde durmuş aşağıya bakıyordu. Avluda da siyah bir erkek kedi hiç kıpırdamadan Heather’ı süzüyordu.

Heather, pencerenin önünden çekildi. Burası, tıpkı kardeşininki gibi tipik bir erkek çocuğu odasıydı. Sade, kırık beyaz duvarlar, Heather’ın beğendiği müzik gruplarının kırışmış posterleri, oraya buraya fırlatılmış buruşuk elbiseler. Luke bir çekmeceyi deşiyor, Heather’a göstermek istediği şey her neyse onu arıyordu. Heather, arkası dönük olan Luke’a bakıyordu. Luke, sıska, kızıl saçlı, okulda çok popüler bir çocuktü. Herkes Luke’u severdi ama o ilk Heather’ın arkadaşı olmuştu. Beş yaşından beri birlikte oynarlardı.

Alt katta her şey sakindi. Luke'un annesi bu akşam dışarıdaydı. Dolayısıyla ev boştu ve Luke Heather'ı davet etmişti. Luke'un bir sırrı vardı ve Heather sırları severdi.

Çekmeceyi kapatıp, yatağın üzerine atladı. Çilli yüzü heyecan doluydu.

Kolları arasında bir şey saklıyordu.

“Buraya gel,” dedi, eliyle yatağa hafifçe vurarak. Heather heyecanla ona doğru eğildi. Ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Sonra Luke ona çekmecedен çıkardığı şeyi gösterdi. Paylaşmak istediği sır buydu. Heather hevesini yitirdiğini hissetti.

Heather onu Luke'tan alıp uzun uzun baktı. Düz, dikdörtgen şeklinde, siyah mumlu kağıttan bir zarftı bu. Kapağında gösterişli kırmızı bir amblem vardı. İki V şeklinde üst üste dizilmiş altı nokta. Noktalar Z harfi oluşturmak üzere birleştirilmiş ve bir altıgenle çevrelenmişti.

Mührü henüz açılmamıştı. Fakat Heather içinde ne olduğunu biliyordu. Zehir'den haberi vardı.

“Nereden buldun onu?” diye sordu.

Luke Heather'ı omzuyla hafifçe dürttü. “Endişelenme. Aç hadi,” dedi.

Heather önce Luke'a, sonra da elindeki çizgi romana kararsızca baktı. Sessizliğin evin içinde nasıl da derinleştiğinin farkına vardı. Ev sanki nefesini tutmuş gibiydi. Hatta dışarıdaki rüzgâr bile kesilmişti.

Onu hızlı bir şekilde Luke'a geri verdi. "Sen aç."

Luke ona garip bir şekilde baktı ve omzunu silkti. "Tamam. Ben açarım."

Mumlu kâğıttan kapağın mührünü dikkatlice açtı ve çizgi romanı yavaşça çıkardı. Heather bakışlarını kaçırdı.

"Sorun ne?"

Heather cevap vermedi. Aptal durumuna düşmeden ona nasıl söyleyebilirdi? Sırtından yukarı doğru tırmanan tedirginliği tanımlayacak kelime bulamıyordu.

Luke, "Birlikte okuyalım mı?" diye sordu.

Heather başıyla onayladı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Korktuğunu itiraf etmek istemiyordu. Hele Luke'a asla. Söylentiler ne olursa olsun, korkacak bir şey yoktu. Alt tarafı kutular ve resimler; mürekkep ve kağıt.

İlk hikâye, camdan ve kablolardan yapılmış bir labirentte kısıp kalan bir kızla ilgiliydi. Kız, kendini bir çeşit ödülün beklediği bir merkeze ulaşmak için yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama tel sürekli etrafına dolaşarak onu engellemeye çalışıyor ve duvarlar devamlı olarak yer değiştiriyordu. Keskin metal parçalarından yapılmış bir manken labirentin içinde topallayarak kızın peşinden geliyor, ardında yağdan bir iz bırakarak kıza hızla yetişiyordu.

Luke, Heather'ın sayfayı bitirip bitirmediğine baktı. Sonra sayfayı çevirdi. Heather okumaya devam edebilmek için elinden geleni yapıyordu, ama her bir bölüm

bir öncekinden daha beterdı. Korku Heather'ın dayanamayacağı bir noktaya ulaştı. Onu en çok korkutan labirentteki kızın gözleriydi. O gözlerde gerçek korku vardı. Canını kurtarmak için kaçıyordu.

Heather başka bir tarafa baktı. “Sevmedim,” dedi sakince.

“Neden?”

Heather anlatamazdı. Gülünç duruma düştüğünü biliyordu ama umursamıyordu. “Daha fazla okumak istemiyorum,” dedi.

Luke çizgi romanı kapattı ve kenara koydu. Hayret dolu bir gülüş yüzüne yayıldı. “Sen bunlara inanıyorsun, öyle değil mi? Sen bu hikâyelere gerçekten inanıyorsun!”

Heather ayağa kalktı ve ağır ağır pencereye doğru yürüdü. Kollarını kavuşturmuş avluya bakıyordu. Kendisiyle dalga geçilmesinden nefret ederdi. Luke böyle bir çocuktı. Şu aptalca çizgi romanı okumak istemediğini göremiyor muydu yani!

Siyah erkek kedi hâlâ aynı noktada oturuyor, Heather'a bakıyordu.

“Hey, yapma,” dedi Luke yataktan atlarken. Heather Luke'un yüzünü görebilmek için arkasına döndü. Ama Luke'un gözlerine bakmıyordu. “Bak, üzgünüm. Amacım seni korkutmak değildi,” dedi Luke.

Heather, “Korkmadım,” diye mırıldandı. Ama yüzü kızarmıştı ve bunun farkındaydı. Ne zaman yalan söylese yüzü kızarırdı.

“Çizgi romandaki çocuklar, onlar gerçek değil,” dedi Luke. “Bu sadece bir söylenti. Duyduğuma göre, bu çizgi romanı yapan kişi gazetelerdeki kayıp kişiler sayfasına bakıyor, oradaki çocukları hikâyedeki karakterleri için model olarak kullanıyormuş.” Suratını buruşturdu. “Bence oldukça hastalıklı.”

“Bu yaptığından dolayı onu hapse atıyorlar mı?” diye sordu Heather.

“Bulabilselerdi büyük olasılıkla atarlardı,” diye cevap verdi Luke. Tembel tembel ensesini kaşdı, derken gözleri parladı. “Sana kanıtlayacağım.”

Heather, “Kanıtlamak mı? Neyi?” diye sordu. Ama Luke gardıroba doğru telaşla yönelmişti bile. Küçük bir plastik torba ile taş bir kâse çıkardı. Sonra yere bağdaş kurdu. Kâseyi yere koydu ve eliyle işaret ederek Heather’a karşısına oturmasını söyledi.

Heather söyleneni yaptı. Midesine bir şeyler batıyordu. Buna bir son vermeliydi. Sadece gitmeli ve Luke’u saçmalıklarıyla baş başa bırakmalıydı.

Çocuk gibi davranıyorsun, dedi kendi kendine. Zehir, Sırık Jake... Bu sadece bir hikâye.

Sakince oturdu ve Luke plastik torbanın içindekileri silkelerken yüzündeki tedirginliği yok etmeye çalıştı. Heather, Luke sanki onayını istermiş gibi hevesle ona baktığı zamanlarda, yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleştirmeyi bile başardı.

Malzemeleri teker teker kâseye koymaya başladı. Ritüeli hazırlıyordu. Nasıl yapıldığını ikisi de biliyordu. Birçok çocuk nasıl yapıldığını bilse de çok azı buna cesaret ederdi.

Bir: siyah bir kuş tüyü. İki: bir dal. Üç: bir parça kedi tüyü.

“İlk ikisini ormandan buldum,” dedi. “Üçüncüsüne gelince kedilerle yaşayan bir teyzem var. Oturma odasında on dakika geçirirsen üzerine iki buçuk santim kalınlığında kedi tüyü tabakası yerleşir. Yalnızca dökülmüş veya doğal olarak gelen tüyleri alabilirsin. Kural bu.”

Dördüncü malzeme gözyaşıydı. Bununla ilgili hiçbir açıklama yapmadı. Ama eski bir film kutusu getirdi ve içindekini kâseye damlattı. Bir tek damla düştü ve kedi tüyü tarafından emilip yok oldu.

Sonra tırnak makasını getirdi, kafasını bir yana eğdi ve saçından küçük bir parça kesti. Onu da kâseye koydu ve makası Heather’a uzattı. Heather hızla başını salladı. Luke’un gözlerinde geçici bir hayal kırıklığı belirdiyse de konuyu uzatmadı.

“Ve altıncı malzeme,” dedi, elinde bir çakmak tutarak. “Ateş.”

Heather, Luke’un yeniden düşünmesini ümit ederek, “Odanda ateş yakmanın zekice bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. Luke sadece bir bakış attı. *Süt çocuğu gibi davranmayı kes.*

Ateşî kâsenin içindeki küçük malzeme yığına doğru tuttu. Kedi tüyü tutuşarak dalı, kuş tüyünü ve Luke'un kızıl saç tutamını yanan bir tomara dönüştürdü. Heather başını çevirdi ve kokudan öksürdü.

“Sırık Jake, al beni!” dedi Luke. Heather’a doğru muzip bir şekilde sırttı. “Sırık Jake, al beni! Sırık Jake, al beni!”

“Kes şunu,” diye mırıldandı Heather.

“Sırık Jake, al beni! Sırık Jake, al beni!”

“*Kes şunu!*” diye bağırdı Heather.

“Ateş sönmeden önce altı kez söylemelisin, Heather.”

“Yapma.”

“Bu gerçek değil! Sana sadece bunu kanıtlamaya çalışıyorum!” Onun da canı sıkılmaya başlamıştı.

“Bilmek istemiyorum! Bu çizgi romanla ilgili başka bir şey daha duymak istemiyorum!”

Luke ona baktı. İnadına tekrarladı: “Sırık Jake, al beni!”

Heather nefesini tuttu. Korkunç bir şey olmak üzereydi. Şimdiden biliyordu. Şiddetli bir rüzgâr pencereyi gıcırdattı ve ağaçları salladı. Heather parmak uçlarında yükseldi ve sanki gelen şeyi görecekmış gibi dışarı baktı. Kedi ortalıkta yoktu.

Saniyeler geçti. Heather gerilmişti, bekliyordu, bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. Korkunç olay gerçekleşmedi.

“Gördün mü?” dedi Luke. Ayağa kalktı. Kâsedeki cılız ateş sönmüştü. “Sana göstermek istedim sadece. Korkacak bir şey yok.”

Heather yavaşça nefesini bıraktı. Rahatladığı için endişeli kıkırdamasına engel olamadı. Luke da onunla birlikte kıkırdadı. Heather onun da rahatlamış olduğunu fark etti.

“Sen inandın!” dedi. “Söylediğin onca şeye rağmen sen de inandın!”

Luke sırıttı. “Tamam, belki. Bir parça. Yine de oldukça heyecanlı, değil mi?”

Heather onun göğsünü yumrukladı. “Korkudan ölüyordum. Seni aptal!” diyerek kahkaha attı.

Fakat derken...